

Paa lignende Maade maa det som Hovedregel antages, at Stridigheder mellem private Personer hører under Landets Domstole, hvis Afgørelser man maa lade sig nøje med. Noget andet vilde derimod gælde, hvis Domstolene ved deres Afgørelse havde lagt en urigtig Forstaaelse af gældende Traktatbestemmelser eller almindelige Folkeretsgrundsætninger til Grund, eller naar en Udlænding paa folkeretsstridig Maade var blevet behandlet særlig ugunstigt af Domstolene.

Den under Punkt (a) omhandlede Undtagelse er saaledes ret selvfølgelig og maatte formentlig ogsaa gælde uden særlig Hjemmel i Traktaten. Den kan derfor heller ikke betegnes som en virkelig Indskrænkning i samme.

(b) Heller ikke denne Undtagelse betyder nogen virkelig Indskrænkning i Traktatens Rækkevidde, da det maa anses for en Selvfølge, at de to Parter ikke kan disponere med Hensyn til udenforstaaende Staters Interesser. Man kunde tænke sig det Tilfælde, at Striden vel vedrørte de to kontraherende Parter, men dog tillige ogsaa omfattede Trediestaters Interesser. I Regelen vil det imidlertid i saa Fald være muligt at formulere baade Stridens Genstand og Afgørelsen saaledes, at den kun angaar den Del af Spørgsmaalet, som vedkommer de kontraherende Parter. En rent abstrakt eller almindelig Fortolkningsinteresse hos Trediestater i Stridens Afgørelse kan efter Udenrigsministeriets Formening ikke være tilstrækkelig til at unddrage den fra Traktatens Hovedregel. I denne Henseende kan ogsaa henvises til, at det ifølge Art. 2 skal være Stridens Genstand („the subject matter“), som omfatter Tredieparter Interesser.

(c) Monroe-Doktrinen, hvis Berettigelse udtrykkelig er anerkendt i Folkeforbundspagtens Art. 21, er en Grundsætning af nærmest politisk Karakter vedrørende Forholdet mellem de Forenede Stater og de mellem- og sydamerikanske Stater. Om dens egentlige Indhold og Rækkevidde hersker der noget forskellige Meninger, som det her vilde føre for vidt at komme nærmere ind paa. Da det imidlertid drejer sig om Spørgsmaal af udpræget politisk Art, formener Udenrigsministeriet, at denne Undtagelse ikke gør noget væsentligt Skaar i Traktaten, hvis Hovedgenstand er Løsningen af Stridigheder af retlig Art mellem Danmark og de Forenede Stater, hvor det politiske Forhold mellem sidstnævnte og de øvrige amerikanske Stater neppe kan antages at faa nogen synderlig praktisk Betydning.

(d) Dette Punkt er udelukkende i Danmarks Favør og giver Sikkerhed for, at Traktaten aldrig kan blive fortolket paa en Maade, som vilde være i Strid med de Forpligtelser, der paahviler Danmark i dets Egenskab som Medlem af Folkenes Forbund (se ogsaa Forbundspagtens Art. 20, 1ste Stk. i Slutningen). Udenrigsministeriet anser det imidlertid for ganske givet, at den foreliggende dansk-amerikanske Voldgiftstraktat ikke paa nogen Maade kan komme i Modstrid med Forpligtelserne ifølge Forbundspagten (se ogsaa dennes Art. 21 i Begyndelsen), hvorfor man heller ikke kan betragte dette Punkt (d) som Udtryk for nogen virkelig Begrænsning af Traktatens Rækkevidde.

ad Traktaten om Eksekution af Voldgiftskendelser.

ad 1) Der tænkes paa det Tilfælde, at der er afsagt en Voldgiftskendelse i Udlandet, og at den nu søges eksekveret overfor en Person, som bor eller opholder sig i Landet eller f. Eks. har Ejendom der, saaledes at Betingelserne for Eksekution efter dette Lands Lovgivning er til Stede. Retten, hvor Voldgiftskendelsen paaberaabes, kommer imidlertid til det Resultat, at den paagældende Person ikke har faaet Underretning om den Voldgiftsbehandling, som har fundet Sted i Udlandet, saa betids, at han har kunnet fremstille sin Sag. Dette kan f. Eks. tænkes, enten fordi det givne Varsel er for kort under Hensyn til Afstanden mellem det Sted i Udlandet, hvor Voldgiftsproceduren foregaar, og det Sted, hvor den paagældende Person har Bopæl eller opholder sig, eller fordi Indstævningen af en eller anden Grund ikke er fremkommet til den paagældende Person tilstrækkelig hurtigt. Hvad der i denne Forbindelse skal forstaaes som et Varsel af passende Længde, maa efter Udenrigsministeriets Formening overlades til Bedømmelse af den Ret, hvor Kendelsen paaberaabes.

Selv om den paagældende har modtaget et Varsel af tilstrækkelig Længde, kan det dog være, at han har været lovligt forhindret i at give Møde under Voldgiftsproceduren f. Eks. ved Sygdom, Aftjening af Værnepligt, Statstjeneste o. s. v. Hvad der i saa Henseende kan anses for lovligt Forfald, og hvorvidt den paagældende